

VEDRÀ

li ve el nom. Potser no tengui gaire importància. No és molt lluny del famós illot.

VEDRANER, *Can* (Terme de Sant Antoni de Portmany, Eivissa)

A la vénda de Can Ramon. Coromines va sentir consecutivament *Can Bêdrêné*, però després *Vêdrêné*. En parla J. Marí Cardona (*Les Illes Pitiüses* I, 78).

Hi ha una semblança colpidora amb la Caria *Beniuedener*² en el quartó d'Algarb, que en la llista de les alqueries d'Algarb és la sisèna. El fet d'haver-hi *Beni-* fa pensar en un nom de persona àrab, i el fet de tenir quatre lletres ens ho fa mirar escèpticament; és clar que hi ha la rel àrbiga *bīn* però, naturalment, no hi ha una rel *btnr*. En la llista de persones del *Gouv. Gen. Alg.* n'hi trobam algunes que s'hi assemblen vagament: *bādānī*, *bādwanī*, *bādrānī*.³ Semblança vaga. Sembla com si fos un nom de persona mossàrab (o bereber?). VETERINARIUS seria una conjectura massa audaç. Més fàcil sembla que es refereixi a algú relacionat en alguna forma amb es Vedrà (potser algun guardià o carrabiner?). Car no podem descartar una mera coincidència entre *Vedraner* i *Benivedener*, qui sap si aquest és més que una interpretació curialesca (fundada en els nombrables *Beni-*) del romànic comú BELLUM VIDERE, català *Bellv(e)er*. En fi també podríem imaginar un bereber *Beni-Bādrānī* (del nom algerià) o un àr. *Beni-'l-Bādiwīn* 'fills dels beduïns', sota la influència del cat. arcaic *Bellveder*, s'hagi alterat primer en el nom de l'alqueria del segle XIII i en l'actual de *Can Vedraner* una mica adaptat al del famós *Vedrà*.

VERGUNYES, *ses* (Artà, Mall. 21, d-12)

Canal d'horts i terrenys humits amb algun arbret de ribera. No es veu probabilitat que vengui de la paraula catalana *Vergonya*, que (almenys normalment) és *vergonya* amb *o*, no pas amb *u*. La mateixa estructura del mot ja indueix a descartar l'àrab i no hi ha cap raó per pensar en un origen pre-romà. Potser doncs mossàrab? Potser relacionat amb el llatí VĪRGŪLTUM, català *verduc*, castellà *verdugo*, 'tany, rebrot'. El resultat fonètic, a esperar, del plural VĪRGŪLTŪNA, en mossàrab, seria **vergu(l)tna*, **-gunna*, catalanit-

2. Joan MARÍ CARDONA, *Illes Pitiüses*, vol. 1: *La conquesta catalana de 1235* (Inst. Estudis Eivissencs, 1976), vol. 1, 78.

3. *Gouv. Gen. Alg.*, 29 A i 29 B.